

Mutombo ölében csodálatos, három hónapos kislány ül. Miközben apukájával beszélgetek, néha gurgulázva „beszól” a beszélgetésbe, és nagyokat mosolyog. Ő még nem járt Afrikában – nem úgy, mint bátyja, a hétéves Olivér, aki egy darabig az óvodába is Kongóban járt. Persze nem abba az oktatási intézménybe, amelyet a papája épített fel.

FRANCE MUTOMBO, AZ AFRIKAI MAGYAR FÉRFI ISKOLA A HATÁRON TÚL

A csöppséget, Melindát végül hazaviszi az anyukája, így kettesben maradunk France Mutombóval az Afrikáért Alapítvány irodájában. France éppen az előző héten landolt Budapesten, hiszen megint szülőhazájában, a közép-afrikai Kongóban járt. Évente körülbelül négyszer utazik ki, de most különösen jeles alkalom miatt kellett repülőre szállnia: átadták az Afrikáért Alapítvány által létrehozott, a magyar Külügyminisztérium által is támogatott kongói iskola második szárnyát. Jelenleg 600 gyereket oktatnak az intézményben, ahol az óvodától az érettségig kísérik el a tanulókat.

GYÉMÁNTOK ÉS SZEGÉNYSÉG

Eddig eljutni azonban meglehetősen kalandos volt. France tizenkét gyermekes családba született a Kongói Demokratikus Köztársaság Mbuy Maji városában. Ez valódi

„gyémántváros” volt, ahol nemcsak kibányászták a drágaköveket, de kereskedtek is velük. A kis France hamar függetlennedni akart apjától, ezért nyolcéves korától kezdve hordárként dolgozott, és az üzletekből segített hazacipelni a vásárlók árúit. Nagyon büszke volt rá, hogy önálló keresménye van...

A testvérek közül ő szomjazta legjobban a tudást, így édesapja neki biztosította a legjobb feltételeket. De egyetemre már nem volt pénze. France közgazdász szeretett volna lenni, ám kamaszkora óta a vallás is nagyon foglalkoztatta, és egyfolytában missziókban szolgált. A négy nyelven – csiluba, lingala, francia és angol – beszélő fiú a magyart is elsajátíthatta, hiszen egy hazai ösztöndíjat elnyerve a Sola Scriptura Teológiai Főiskolán szerzett diplomát. 1999-ben, amikor egy humanitárius misszióval újra hazalátogatott, megdöbbentette az országban fölöslegesen dülő polgár-

háború miatt még inkább elmélyült szegénység és nyomor. Akkor jött az elgondolás, hogy segítenie kell rászoruló honfitársain. Felismerte azt a tényt is, hogy Kongónak nem csak segélyekre van szüksége.

– Emlékszem, Magyarországon mennyire meglepett, amikor egy néni lekvárt hozott nekem télen – meséli. – Másnap meg befőttet. Harmadik nap savanyúságot, aszalt gyümölcsöt. A néni előre gondolkodott, és megtanult élelmiszert tartósítani. Rá kellett döbbennem, hogy anyukám nem tudott mangóból lekvárt készíteni. Holott rengeteg hever az utcán: ott rohad, azon taposnak. Kiderült számomra, hogy a szegénység gyökerei a szemléletben rejlenek. A segély nem megoldás. Az a fontos, hogy az emberek megtermeljék maguknak az anyagi javakat, és szálljanak szembe a problémákkal. Ebben pedig az oktatásnak van a legnagyobb szerepe.

Az Afrikáért Alapítványt a www.afrikaert.hu honlapon érhetik el.

ÉLETREVALÓK

A megvilágosodást tett követte, és 2002-ben France létrehozta az Afrikáért Alapítványt. Az alapítvány pedig egy iskolát Kongó fővárosában, Kinsasában. Az iskola lehetőséget nyújt az ottani diákoknak, hogy kitörjenek a fásult szegénységből, sajátítsanak el új készségeket, új belső értékeket. Az iskolában nemcsak a lexikális tudást lehet megtanulni, hanem konkrét, kézzelfogható, hasznos ismereteket is, amelyekkel a hétköznapi életet is könnyebbé tehetik. A legutóbbi példa erre a faültetési akció: minden gyerek kapott egy olyan különleges afrikai fát, amelynek minden egyes része hasznos. Mindenki otthon gondolja a fáját, és ezáltal tanulja meg, hogyan gondoskodjon magáról. A Kinshasa szegénységében álló iskola egyébként fizetős.

– Korábban ingyenes volt, de ezzel sok szülő visszaért – mondja France. – Most felmérjük a családok szociális helyzetét, és mindenki ehhez mérten járul hozzá a költségekhez. Jobban meg is becsülik így az iskolát. – France-nak hosszú távon óriási tervei vannak. Nemcsak Kongóra, de egész Afrikára szeretnék kiterjeszteni a tevékenységét és küldetését. – Az a terünk, hogy a diploma mellé mindenki kapna szakmát. A gyerekeket arra neveljük, hogy legyenek becsületesek, felelősségtudatosak, ne hazudjanak, ne legyenek korruptak. Ha ez sikerül, versenyképesek lesznek a munkaerőpiacon. Mert az ilyen szakembereket a kongóiak is keresik.

CSOKI APU, TEJ APU

Miközben France belevetette magát az alapítványi munkába, rátalált a szerelemre is. Egy Afrika-táborba hívta meg előadni egy kedves hölgy, akivel a telefonbeszélgetés után megbeszéltek egy találkozót, hogy tisztázzák a részleteket.

– Azt hittem, egy apácával fogok találkozni – meséli nevetve France. – Már a neve miatt is. Úgy hívták a lányt: *Kápolnási Angelika*. Nagyon meglepődtem, amikor összetalálkoztunk, és azonnal megtetszett az élethez való pozitív hozzáállása, a határozottsága.

A kölcsönös szimpátiából szerelem lett, a szerelemből pedig házasság és szép család. Éltek együtt Kongóban is – ráadásul nem az elszeparált fehérnegyedekben, hanem a „sűrűjében”, mert France szerint ahhoz, hogy két, ilyen távolról érkezett ember elfogadjon egy-

mást, meg kell érteni és elsajátítani a másik kultúráját. Így aztán igazi „multikulti” családdá váltak, ahol a gyerekeknek sem téma az, hogy másnyelvűek lennének, mint a magyarok. Szerinte a magyar nép befogadó és kíváncsi. A legkeményebb rasszista megnyilvánulás az óvodában esett meg velük, amikor egy kicsoportos azt vágta a fia fejéhez, hogy „Apukád csokiból van.” – Mit lehet erre mondani? – tárja szét a kezét France. – Megpróbáltam humorral elűzni a kínos szituációt. Odamentem a gyerekekhez, és megkérdeztem: „Miért, a te apukád tán tejből van?” Mindannyian jól neveltünk a dologon, és el is felejtettük az egészet.

„Az iskola lehetőséget nyújt az ottani diákoknak, hogy kitörjenek a fásult szegénységből...”

És hogy mi hajtja France-t? Hogy másokért tegyen. – Feltöltődöm, ha valakinek segíthetek. Ezt apukámtól örökölttem, ő is sokat jótékonykodott. Van, aki attól dobódik fel, ha elmegy síelni. Van, aki attól, ha ejtőernyővel leugrik egy felhőkarcolóról. Én meg akkor, amikor mások javára teszek.

Ezt az érzést szeretné továbbadni azoknak, akik támogatják az alapítványát. A 8000 kilométeres távolságot a személyességgel hidalja át: mindenki, aki beszáll az alapítványba, „örökbe fogadhat” egy gyereket. Követheti a fejlődését, levelezhet vele, sőt akár személyesen is találkozhatnak. A szívmengető kapcsolat aztán az adományozót is jobb emberré teszi. 2008 óta egy tízfős árvaház lakóit is támogathatja, aki szeretné. France abban hisz, hogy az árváknak emberi szóra, valódi kapcsolatokra is szükségük van. Az árvaház lakói az élet legmélyebb bugyraiból érkeztek: mára a leghálásabb és legjobban teljesítő diákok. A legnagyobb sikertörténet is egy árva fiúhoz kötődik. Az alapítvány taníttatta, és érettségi után az orvosi képzését is finanszírozta. – Most fog végezni az egyetemen – meséli France. – És amikor megkérdeztük tőle, mivel szeretne foglalkozni, azonnal rávágta, hogy a szegények orvosa akar lenni. Hogy szeretné visszaadni azt, amit az ismeretlen segítőtől kapott. Ott álltunk, és minden munkatársunknak könnybe lábadt a szeme. Ha csak öt ilyen ember végez az iskolánkban, már elértük a célunkat.

Bus István

Koronázza meg házát svédacél tetővel!

Építkezik vagy felújít?

Nyerje meg a három 500.000 Ft értékű Lindab tető egyikét!

Színakciós tetők és nyereményjáték
2014. július 1-től szeptember 30-ig!

Regisztráljon most a nyereményjátékra, kérje szakértőink tanácsát és vegye igénybe az ingyenes tetőfelmérést!

www.felujitas.lindab.hu

www.felujitas.lindab.hu